

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 959/2018
18.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Веска Крстајића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела утаја из члана 207. став 3. у вези става 1.КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Славише Војиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву Кбр. 540/16 од 09.10.2017. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 186/17 од 27.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 18.09.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву Кбр. 540/2016 од 09.10.2017. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 186/17 од 27.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву Кбр. 540/16 од 09.10.2017. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и одређено да се иста неће извршити ако окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од правноснажности пресуде, а уколико окривљени то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих а неплаћених 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Истом пресудом обавезан је окривљени АА да у корист буџетских средстава на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 44.000,00 динара, а да оштећеном на име трошкова поступка исплати износ од 369.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени ББ за истакнути имовинскоправни захтев упућен на редовну грађанску парницу сходно члану 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 186/17 од 27.04.2018. године, поводом жалбе окривљеног АА и браниоца окривљеног преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву К бр. 540/2016 од 09.10.2017. године, па је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 3. у вези става 1.КЗ за коју му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године која се неће извршити под условом да у року од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, и осуђен је на новчану казну у износу од 200.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде, а уколико окривљени исту не плати у одређеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих, а неплаћених 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени АА обавезан је да плати поред трошкова кривичног поступка одређених у првостепеној пресуди и трошкове поступка настале пред другостепеним судом оштећеном ББ у износу од 36.000,00 динара у року од 30 дана под претњом принудног извршења, док су у преосталом делу жалба окривљеног и његовог браниоца одбијене као неосноване.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Славиша Војиновић, због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да је окривљени оглашен кривим и осуђен за радње које не представљају радње извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ, јер изрека преиначене пресуде нема јасно одређено време наводног извршења кривичног дела, јер се у конкретном случају ради о грађанско-правном односу, јер нема присвајања покретних ствари од стране окривљеног – присвајање постоји када се извршилац према покретној ствари понаша као власник у намери да себи или другоме прибави противправну имовинску корист, и на страни окривљеног не постоји намера за остваривање било какве противправне користи за себе или дугога, а изостао је и квалификаторни основ, с обзиром да је износ који може бити предмет оптужбе

далеко испод 450.000,00 динара, а постојање парничних поступака управо упућује да је укупан однос између окривљеног и оштећеног грађанско-правни, а не кривично-правни.

Одредбом члана 207. став 1. КЗ прописано је да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист присвоји туђу покретну ствар која му је поврена, казниће се затвором до две године и новчаном казном, а ставом 3. истог члана прописано је да ако вредност утајених ствари прелази износ од 450.000,00 динара учинилац ће се казнити затвором од шест месеци до пет година и новчаном казном.

Из изреке другостепене пресуде којом је окривљени АА оглашен кривим произилази да је окривљени у периоду од 18. фебруара до 25. марта 2010. године, способан да схвати значај свога дела, управља својим поступцима, свестан свога дела и хтео његово извршење у намери да себи прибави противправну имовинску корист, присвојио туђе покретне ствари које су му поверене, а вредност утајених ствари прелази износ од 450.000,00 динара, тако што је користећи ситуацију да му је као закупцу пословног простора – ресторана био поверен у закуп наведени ресторан са комплетним инвентаром и опремом за рад ресторана, а чији је власник оштећени ББ након што му је дат отказ уговора о закупу при напуштању тог ресторана присвојио сав инвентар и опрему из ресторана коју су чинили предмети ближе наведени у изреци те пресуде, чија је укупна вредност 501.900,00 динара, а које ствари је изнео из ресторана и био је свестан да је ово његово дело забрањено.

По налажењу Врховног касационог суда, изрека другостепене пресуде којом је преиначена првостепена пресуда поводом жалбе окривљеног и његовог браниоца садржи све субјективне и објективне елементе кривичног дела утаје из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ, како у погледу времена извршења тако и у погледу намере окривљеног да себи прибави противправну имовинску корист присвајањем туђих покретних ствари које су му поверене, у погледу вредности ствари у износу од 501.900,00 динара, које је изнео из ресторана, као и свести да је ово његово дело забрањено, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, од стране Врховног касационог суда оцењени као неосновани.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић